No. 7

Lei 2

Cavalerii Nopții

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA. Bucuresti I, Str. Academiei 24

— Spune-i domnului generalisim să intre ! — îi răspunse ea apoi, feciorului.

Peste două minute, Mehemet Ali, în strălucitoarea lui uniformă de general turc, intră în odaie, se înclină şi salută foarte politicos.

Mitzi Stenner era cam nervoasă, din pricina acestei vizite şi răspunse rece, arătându-i cu mâna lui Mehemet Ali un scaun, ea însăşi rămânând însă în picioare

— Tot frumoasă aţi rămas, doamnă — începu Băutorului de Sânge, curtenitor.

— Iar d ta, tot un... un... mi-e scârbă să spun cuvântul, *Iulius Detrois* — răspunse vieneza, înţepată. Căci altfel nu văd cum ai fi putut ajunge acolo unde eşti !

In auzul numelui de *Iulius Detrois*, Mehemet Ali păli, apoi se făcu roşu, ca racul şi îşi duse mâna la mânerul iataganului. In clipa următoare, în jurul buzelor i se înfiripă un zâmbet batjocoritor şi răspunse, aproape nepăsător :

— In orice caz, aceea care a furat acte dela Ali Paşa, ambasadorul Sultanului la Viena, pentru a le vinde Ruşilor, ar trebui să-şi măsoare puţin mai mult cuvintele, mai ales când se găseşte la Istambul, unde dacă s'ar afla aceasta, mâine chiar capul i-ar sta, unde-i stau picioarele.

— Hahaha — râse Mitzi Stenner — nu este îndeajuns, domnule Detrois, să învinueşti pe cineva, trebuie să faci şi dovada învinuirilor ce aduci.

— In Turcia nu este nevoie de dovezi, când învinuirea e adusă de un înalt ofiţer al Sultanului — răspunse Băutorul de Sânge. In orice caz însă, pentru a te linişti, pot să-ţi spun că am fost îndeajuns de prevăzător, ca atunci când m-ai trimis cu actele, căci îţi mai aduci aminte cred, că eu am fost la ambasadorul Rusiei, în numele d-tale, chitanţa doveditoare a primirei actelor s'o pun decparte pentru mine. Pe această chitanţă, iscălită chiar de ministrul Rusiei, stă scris : „S'au primit actele A. P. trimise de doamna Mitzi Stenner".

Toate drepturile rezervate

Când o lume întreagă ştie că, doamna Mitzi Stennet a fost amanta lui Ali Paşa, după cum astăzi este a lui Rebat Paşa, căruia e aproape sigur că-i fură actele ca şi celui dintâi, pentru nicium judecător depe pământ nu este greu de dedus că literele A. P. din chitanţă însemnează Ali Paşa. Prin urmare, dovada sdrobitoare a vinovăţiei d-tale, doamnă, află că se găseşte în mâinele mele şi dacă aş vrea să mă folosesc de ea, mâineţi-ar cădea capul

— Nemernicule — strigă vieneza, ca ieşită din minţi, — şi când eu te-am întrebat unde este chitanţa, mi-ai răspuns că ai rupt-o ! Ah, mizerabile, cum ai putut să faci una ca asta, când tot ceeace am luat dela Ruşi, ţi-am dat ţie, care de altfel mă ajutai să fur actele ambasadorului ?

— Nu-mi pare rău câtuşi de puţin că am făcut-o, căci iată că astăzi îmi prinde bine. In ceeace priveşte ajutorul pe care ţi l'am dat, sunt încântat că nu-l vei putea dovedi niciodată.

— Voi putea dovedi însă, rolul pe care l-ai jucat în moartea lui Ali Paşa ! — răspunse vieneza, triumfătoare.

— Aceasta te vei feri însă s'o faci, deoarece atunci mă voi folosi şi eu de chitanţa pe care o am ! — răspunse Mehemet Ali, cu un sânge rece revoltător.

Zâmbetul triumfului dispăru îndată depe chipul vienezei. Ticălosul o avea într'adevăr în mână şi încă putea să-i mulţumească lui Dumnezeu că fusese îndeajuns de prevăzătoare, de a-i spune marelui vizir că dovezile despre vinovăţia lui Mehemet Ali nu le va arăta, decât numai atunci, când învinuitul va fi arestat.

Dacă dădea totul în vileag, dela început, Mehemet Ali ar fi fost pierdut, dar atunci şi el o nimicea pe ea, cu chitanţa, despre a cărei existenţă ea nici nu visa măcar.

— Aş fi totuşi, foarte curios să ştiu — reluă Băutorul de Sânge, văzând că isbutise s'o îmblânzească pe vieneză — pentru ce te-ai ridicat împotriva mea, pentru ce a-i căutat să mă pierzi, când pe vremuri, la Viena, ne înţelegeam atât de bine ?

— Mă mai întrebi pentru ce ? — răspunse Mitzi Stenner, aruncând fulgere din ochi. Pentru că am aflat dela Grete camerista, că tu ai fost acela, care m-ai ponegrit în ochii lui Ali Paşa, pentru că tu ai fost „bunul prieten“, care ai făcut ca ambasadorul să mă alunge din casă, încât un an întreg aproape n'am avut ce mânca, deoarece tot ceeace câştigam ai avut de grijă să-mi iei, pentru că atunci, când n'am mai avut bani, tot în urma uneltirilor tale, nici nu te-ai mai uitat la mine, cu toate că-mi juraseşi o iubire veşnică.

— Şi eşti atât de încredinţată că Greta ţi-a spus adevărul ?

— Motivul pentru care ai căutat să mă îndepărtezi de lângă ambasador — răspunse Mitzi Stenner, cu vădit desgust — motiv pentru care de altfel ai îndepărtat pe toate femeile din jurul lui Ali Paşa, nu mai îngăduie nici o îndoială în această privinţă.

Băutorul de Sânge nu răspunse, fie pentru că n'avea ce răspunde, fie pentru că într'adevăr se gândea la altceva, după cum s'ar fi zis, judecând după privirea-i pierdută în gol.

— Uite ce este, Mitzi — zise Mehemet Ali, într'un târziu — îmi dai voie să-ţi spun astfel, după cum îţi spuneam pe vremuri. Eu cred că doi oameni, cari s'a'u înţeles atât de bine odată, după cum ne-am înţeles noi, este păcat să se certe şi să se duşmănească, atunci când împreună ar putea ajunge foarte departe.

— Ce vrei să spui ? — întrebă vieneza.

— Ascultă-mă ! După cum ştii sunt comandantul suprem al oştirilor turceşti din Balcani. In această calitate însă, am şi însărcinarea să trag cu urechea la ceeace se petrece peste Dunăre, în România, unde Rusii încep să-şi câştige din ce în ce mai mulţi prieteni, în vederea unui răsboi împotriva noastră. In asemenea împrejurări, deşteptăciunea, frumuseţea, — căci eşti frumoasă încă, Mitzi — şi iscusinţa ta, mi-ar putea fi de mare folos, iar tu ai putea câştiga mult mai mulţi bani, decât câştigi astăzi, ca prietena lui Rebat Pasa, vânzând Rusilor documente turceşti.

— Te înţeleg foarte bine, Mehemet Ali — răspunse

vieneza, răzând batjocoritor — vrei să mă ademeneşti în tabăra ta din Bulgaria, pentru ca acolo să mă poţi ucide în voie, aşa după cum am aflat din gazete că ucizi cu miile pe sărmanii creştini ?

— Nu mai înţeles de loc ! — răspunse Băutorul de Sânge. — Cea mai bună dovadă că nici nu mă gândesc la ceeace-ţi trece prin cap, este că eu nu vreau să te iau cu mine în Bulgaria.

— Dar atunci ?

— Vreau să te duci la Bucureşti, să-ţi faci prieten pe unul din oamenii politici, cari se dau de partea ruşlor şi să-mi trimiţi vorbă la Rusciuc, sau Vidin, unde voi fi, despre tot ceeace vei putea afla,, în privinţa celor ce se pun la cale în România.

Pentru aceasta îţi dau trei sute de galbeni pe lună — o sumă fantastică pentru serviciie acelea — afară de ceeace vei mai ciupi şi tu dela prietenul, pe care ţi-l vei găsi. Ce zici ?

Mitzi Stenner rămase pe gânduri. Il ura din adâncul sufletului pe omul acesta, care-i fusese drag odată, dar de care astăzi îi era scârbă şi dacă ar fi putut, l'ar fi ucis acolo, pe loc. Işi dădea însă seama că era în mâinile lui şi că deocamdată cel puţin, nu putea lovi în el, deoarece cuţitul de care voia să se folosească avea două tăişuri şi unul se putea întoarce împotriva ei.

Işi zise însă că, fiind în legătură cu el, poate că odată tot i se va ivi prilejul să se răsbune, să răsbune nu numai josnica trădare, de care, se făcuse vinovat faţă de ea, dar şi împrejurările mai mult decât desgustătoare, în care avusese loc această trădare şi de aceea răspunse:

— Primesc însă numai cu două condiţii : Intâi, să-mi dai chitanţa în care este pomenit numele meu...

— Condiţie, pe care nu ţi-o pot îndeplini — îi tăie vorba Băutorul de Sânge. — Tu mă ai la mână, prin mărturia ta, personală, prin amănuntele pe care le poţi da oricând, despre ceeace ştim numai noi amândoi. Ori, aceasta este o dovadă, care nu se poate nimici, căci ar însemna să te nimicesc pe tine însăţi.

Dacă deci, eu ţi-aş da chitanţa, a doua zi m-ai putea pierde, cum ai încercat s'o faci acum, iar eu n'aş mai

avea cu ce să mă apăr de tine. Dă-ţi seama că această inegalitate nu este dreaptă şi deci renunţă la prima condiţie. Să auzim însă, care este a doua ?

Mitzi Stenner văzu că Băutorul de Sânge avea dreptate şi renunţă.

— A doua condiţie — zise ea — este să nu-mi ceri niciodată să-ţi trimit ştiri scrise. Ceeace mi-ai mărturisit astăzi, cu privire la chitanţa ministrului rus, îmi va fi o învăţătură pentru viitor. Găseşte alt mijloc de a ne pune în legătură, însă de scris, nu-ţi voi scrie niciun singur rând.

— După cât văd eu — zise Mehemet Ali, râzând — vom fi doi tovarăşi, cari vor face afaceri, cu arma în mână, ferindu-ne unul de altul, cum se fereşte şoarecele de pisică. E bine şi aşa ! In ceeace priveşte alt mijloc de a ne pune în legătură, decât prin scris, el există. Am la Bucureşti un om de încredere, care-mi face unele servicii. Nu este un om de viaţă, n'are învăţătură, dar în schimb e foarte isteţ şi de un curaj fără pereche. Se numeşte Ilie Geambaşul şi oricine îţi va spune la Bucureşti unde şade.

Dacă ai să-mi dai ceva de ştire, îi spui lui şi el îmi va trimite vorbă, chiar în aceiaşi zi.

— Atunci ne-am înţeles ! — zise Mitzi Stenner.

— Când pleci ? Ar fi bine să ajungi acolo cât mai iute, deoarece se pare că se pun la cale lucruri, cari pot avea o mare însemnătate pentru Turcia.

— Dacă am vapor, pot pleca chiar astăzi ! — răspunse vieneza şi într'adevăr se gândea să plece de teamă ca Mehemet Ali să nu se mai gândească şi să-i întindă vreo cursă, din care să nu mai scape cu viaţă.

Auzise vorbindu-se atâtea pe socoteala Băutorului de Sânge, încât îşi zise că era mai nimerit să fie cât mai departe de el.

— Mă voi interesa eu de vapor şi-ţi voi trimite vorbă, odată cu cei trei sute de galbeni, pentru luna întâia — zise Mehemet Ali. — Mai înainte de a-mi lua rămas bun însă, te rog să repari greşeala pe care ai făcut-o, dându-mi o declaraţie, prin care retragi denunţul, sub cuvânt că persoana, care trebuia să-ţi aducă dovezile l vi-

novăţiei mele, ţi-a mărturisit că n'are nicium fel de dovezi şi că n'a vrut decât să se răsbune pe mine, pricinuindu-mi încurcături.

Mitzi Stener se uită ţintă în ochii Băutorului de Sânge şi zise :

— Mehemet Ali, ce gând urmăreşti, cerându-mi această declaraţie ?

— Nicium gând ascuns — răspunse Băutorul de Sânge şi de data aceasta era sincer, măcar în parte. Trebuie să înţelegi însă că denunţul tău, chiar dacă nu va avea urmările nădăjduite de tine, totuşi, mi-a pricinuit oarecari neplăceri şi mai ales, a trezit unele îndoeli în sufletul mai marilor mei. Aceste îndoeli nu le pot spulbera decât numai printr'o declaraţie din partea ta.

— Bine ! — zise vieneza. — Vei avea această declaraţie, însă, numai în clipa, în care voi fi pus piciorul pe vaporul, cu care părăsesc Constantinopolul.

— Rău te-a speriat chitanţa aceea ! — exclamă Băutorul de Sânge râzând.

— Te înşeli ! — îi răspunse Mitzi Stenner, îndată. — Nu m'a speriat deloc, dar m'a învăţat să fiu mai prevăzătoare.

După aceea Mehemet Ali îşi luă rămas bun şi plecă.

Coborând treptele hotelului, râdea pe înfundate, murmurând :

— Mehmet Ali nu cade ! Sau chiar dacă se întâmplă să cadă, cade tot în picioare, ca pisica. Deocamdată te-am pus cu botul pe labe, dragă Mitzi. Şi dacă ai şti că chitanţa aceea, care te-a speriat atâta, am rupt-o, într'adevăr, încă de atunci, de teamă să nu cadă în mâinile unui nechemat şi să trădeze complicitatea mea la afacerile tale cu ruşii ! Dar am isbutit să te fac să crezi că o mai am, după cum voi isbuti să te trimit pe lumea cealaltă, de îndată ce-mi vei face rost de dovada trădării românilor.

Pentru jumătate din cât îţi dau ţie pe lună, Ilie Geambaşul îţi suceşte gâtul, de nu ţi-l mai desuceşti decât în ziua de apoi ! Până atunci însă, mă voi folosi de iscusinţa ta, pentru a cunoaşte cât mai bine gândurile blestemaţilor acelora dela Bucureşti... Imi trebuie neapărat un

complot românesc, atât pentru a împrăştia şi cea mai mică urmă de îndoială la Poartă, cât şi spre a-mi pregăti terenul la marele vizirat, căci până nu ajung acolo, nu mă las!

A doua zi de dimineaţă, Mitzi Stenner porni cu vaporul spre România, iar Mehemet Ali primi declaraţia cerută, cu care se duse de-a dreptul la marele vizir.

— Vezi tu Mehemet, nici nu-ţi poţi închipui ce bine îmi pare că s'au lămurit lucrurile — îi zise marele vizir. — Iţi mulţumesc sincer că, dacă nu te-am chemat la mine, ca altă dată, este numai fiindcă mă temeam, să nu mi se întâmple şi mie, ceeace i s'a întâmplat lui Ali Paşa. Căci după denunţul acestei ponegritoare, pe care ai mână liberă s'o pedepseşti cum vei crede de cuviinţă, se părea că Ali Paşa a murit în urma unei petreceri, pe care a făcut-o cu tine. Acuma însă sunt liniştit, aşa că deseară eşti oaspele meu.

Un bun cunoscător de oameni ar fi văzut îndată că invitaţia aceasta nu-l încânta prea mult pe Mehemet Ali. Dar Băutorul de eSânge ştiu să-şi ascundă sub un zâmbet de bucurie adevăratele simţiminte iar seara vrând nevrând se duse la marele vizir.

A doua zi apoi, marele vizir îl însoţi el însuşi la Sultan, căruia îi arătă declaraţia vienezei şi Padişahul, drept despăgubire pentru bănuiala care a plutit câteva zile asupra generalisimului său, îi dădu acestuia o decoraţie bătută toată în diamante şi pietre scumpe.

Aşa s'a întâmplat că, Mehemet Ali, cel pornit la Istambul pentru a fi mazilit, după cum credea toată lumea, se înapoie acuma la Rusciuc, mai mare, mai puternic, mai plin de vază.

După ce dădu câteva porunci în grabă, Husseim bey coborî iute în curte, în întâmpinarea Băutorului de Sânge şi-i raportă — tăcând asupra multor întâmplări — cele petrecute în lipsa comandantului suprem şi felicitându-l pentru înalta decoraţie, care strălucea pe pieptul lui Mehemet Ali.

— El Ghiabur s'a înapoiat de unde l-am trimis? — fu cel dintâi lucru de care se interesă Băutorul de Sânge.

— Nu, Luminăţia Ta! — îi răspunsul.

Vestea aceasta îl făcu pe generalisim să încrunte din sprâncene şi ceru îndată ca locţiitorul lui El Ghiabur, Djefer. să fie trimis la el.

— Nu s'a întors încă, Luminătia Ta ! — răspunse Hussein bey.

— Dar unde este ? — întrebă Băutorul de Sânge, întunecat, deoarece bănuia ce se întâmplase.

Hussein bey, care ca toţi ostaşii armatei regulate, avea necaz pe başbuzuci, fiindcă aceştia erau mai liberi şi aveau putinţa să ducă o viaţă mai bună decât soldaţii propriu zişi, se folosi de acest prilej, pentru a-i spune generalisimului, neascunzând nimic, tot ceeace făcuseră başbuzucii în lipsa lui din Rusciuc, nădăjduind astfel că Mehemet Ali îşi va vărsa focul pe oamenii lui. El Ghiabur şi deci, ofiţerii vor scăpa cu pedepse mai uşoare.

In adevăr Mehemet Ali turbă de mânie, când auzi cele întâmplate şi chiar dacă în sufletul său era furios de cele două măceluri, pe cari le săvârşise Cavalerul Nopţii, unul la Koşarna şi celălalt la Pirgas, în stânga Rusciucului, faţă de Hussein se arătă încântat de pedeapsa pe care misteriosul Cavaler le-o dăduse başbuzucilor.

— Dar această pedeapsă este prea mică — adăugă Băutorul de Sânge. — Trebuie să-i învăţăm minte pe aceşti ticăloşi, căci altfel vom ajunge să ne trezim în mijlocul unui pustiu nelocuit, aici în Balcani. Deaceea, Hussein bey, te rog adună toată oastea regulată din Rusciuc, alcătuieşte cu ea un mare pătrat pe câmpia din faţa oraşului şi toţi başbuzucii, cari se înapoiază dela jafuri, să fie desarmaţi şi ţinuţi acolo, sub pază. Vreau să le dau o lecţie, pe care s'o pomenească !

Hussein bey, îndreptând mânia lui Mehemet Ali asupra başbuzucilor îşi ajunsese scopul, însă numai pe jumătate. Fiindcă generalisimul făcu îndată o inspecţie, la toate serviciile şi pedepsi pe toată lumea, care călcase poruncile lui.

Este adevărat însă că, nu dăduse nicio pedeapsă cu moarte, ceeace era un mare succes pentru Hussein.

Dar Băutorul de Sânge îşi avea planurile lui.

Deabia la vreo două ceasuri după sosire intră în apartamentul său, unde Mahmud îl aştepta tremurând, cu toate că inspecţia stăpânului său îi dăduse vreme să şteargă tot praful şi să pună lucrurile la locul lor.

— Vezi ce bine prind câte odată douăzeci şi cinci de bastoane peste burtă? — îi zise Mehemet Ali, glumind, ceeace făcu să-i mai vină inima la loc bietului turc. Până acuma eşti singurul om care ai îngrijit ca totul să rămână astfel, după cum îmi place mie. Drept răsplată, îţi dau ţie pe una din ghiaurele, cari mi-au fost aduse de El Ghiabur.

Lui Mahmud i se umplu inima de bucurie, deoarece ca pentru oricare adevărat turc, femeea însemna pentru el cea mai mare mulţumire în viaţă.

De unde să ştie bietul Mahmud că răsplata aceasta n'avea să şi-o primească niciodată!

CAPITOLUL XVII

O noapte de Bairam.

După încăerarea dela Koşarna, Cavalerul Nopţii şi tovarăşii săi se îndreptară spre ţinutul aşezat în stânga Rusciucului, unde voiau mai mult să se facă văzuţi, decât să dea o luptă, pentru a-i zăpăci pe turci, să nu ştie unde să le dea de urmă.

Norocul fu de partea lor, căci la Pirgas, la vreo două leghe spre apus de Rusciuc, dădură peste o nouă bandă de başbuzuci, cari năvăliseră în sat, după jaf şi femei.

Banda aceasta însă, era alcătuită numai din vreo douăzeci de păgâni, din cari mai bine de jumătate erau beţi, sau resfiraţi prin casele nenorocitelor creştine, pe cari le prinseseră în sat.

Aflând dela iscoadele trimise înainte, cum stăteau lucrurile, Peneş hotărî luarea satului cu asalt şi în câteva minute sfârşi cu cei vreo cinci-şase başbuzuci, pe cari îi găsi pe stradă şi cari fură doborâţi mai înainte să-şi fi putut da seama bine, ce se întâmplă cu ei.

In hainele başbuzucilor ucişi, se îmbrăcă apoi el însuşi, cu încă patru din tovarăşii săi şi intrând din casă

în casă, îi culcă la pământ şi pe ceilalţi păgâni, cari pângăreau cu bestialitate neînchipuită pe nenorocitele fete şi femei din Pirgas.

Ticăloşii prinşi în prada patimei şi a beţiei, nu dădeau prea mare atenţie celor ce intrau peste ei, crezându-i tovarăşi, din moment ce-i vedeau în straie başbuzuceşti şi în chipul acesta toţi până la unul singur, s'au

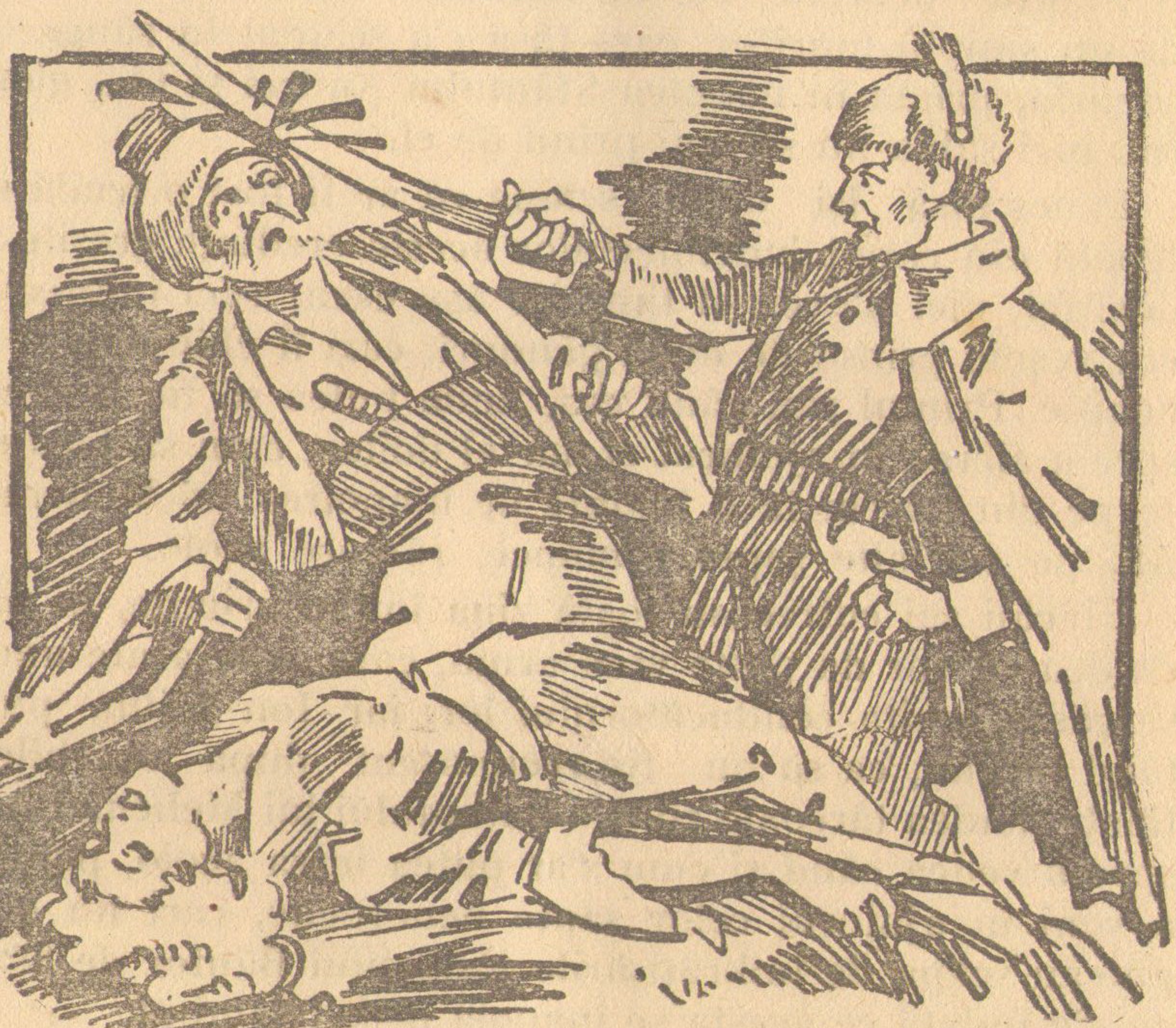

ales cu ţestele despicate, sau cu piepturile străpunse de săbii.

Pe unul, însă Peneş îl lăsă anume să scape, pentru a duce la Rusciuc vestea isprăvii Cavalerului Nopţii.

După această nouă pedeapsă dată păgânilor, Cavalerii Nopţii se înapoiară la Judelnik, unde populaţia, care aflase despre groaznicul măcel de lângă Koşarna, îi primiră cu flori şi cântece, ca pe nişte adevăraţi eroi.

Peneş mai ales, era socotit aproape ca un semi-zeu şi judelniceniii începură să-l creadă stăpân pe puteri supraomeneşti, căci altfel ei nu-şi puteau tălmăci minunea, cu

opt oameni să învingă cincizeci de fioroşi başbuzuci, înarmaţi până în dinţi.

Superstiţios, cum este poporul, peste tot, începură să pornească din sânul lui svonurile cele mai felurite şi mai ciudate.

Ba că Peneş ar fi Archanghelul Mihail, pe care Domnul îl trimisese să apere pe creştini de păgâni, ba că ar fi Sfântu-Gheorghe, cel de neînvins, ba că ar fi vorba de un simplu muritor, care însă s'a scăldat în sânge de şopârlă, prima în noaptea Sfântului Andrei şi nici glonţul, nici sabia nu se mai prind de el.

Peneş însă îşi dădu seama că ar fi fost o trudă să scoată din capul judelnicenilor aceste credinţe greşite şi dealtfel, nici n'avea el timp de aşa ceva, căci mintea îi era veşnic prinsă de două gânduri, cari îl chinuiau zi şi noapte. Primul său gând era, unde putea să fie Rodica, spre a alerga în ajutorul ei, iar al doilea, cum să facă să scape din harem încă înainte de înapoirea lui Mehemet Ali, pe celelalte şapte romînce, rămase acolo.

Flăcăii săi cutreerau toată ziua împrejurimile, în nădejdea că vor da peste vreo urmă, care să le arate unde se găsea iubita conducătorului lor, iar Ion Călin, purtând turban, ca să nu fie recunoscut după urechile-i tăiate, dădea târcoale zilnice haremului lui Mehemet Ali, spre a vedea când şi cum s'ar putea intra acolo, pentru a veni în ajutorul celor şapte nenorocite, cari nu mai puteau scăpa de îmbrăţişările josnicului Băutor de Sânge, de îndată ce acesta se înapoia dela Istambul.

Intr'o bună zi apoi, Ion Călin, se întoarse voios şi râzând dela Rusciuc

Văzându-l, nădejdea încolţi în sufletul lui Peneş, deoarece spera că Ion Călin îi aducea veşti despre Rodica. Nădejdea-i însă se spulberă dela cele dintâi cuvinte ale flăcăului.

— Frate Peneş — zise anume acesta, voios — la noapte putem încerca să ne strecurăm în harem!

Cavalerul Nopţii avu o strângere de inimă, auzind că bucuria lui Călin avea altă pricină, decât cea bănuită de el. Dealtfel, dacă gândul nu i-ar fi fost mereu la Rodica, ar fi trebuit să-şi dea seama dela început că Ion Călin

nu-i putea aduce ştiri despre iubita sa, căci el venea dela Rusciuc, unde avea însărcinarea să spioneze ceeace se petrecea în harem.

Dar, oricât de mare-i era desamăgirea şi oricât îl durea lipsa de ştiri despre Rodica, totuşi, inima lui bună nu-i îngădui să primească cu nepăsare vestea adusă de flăcău, veste care îl lăsa să nădăjduiască, cum că măcar cele şapte romînce vor putea fi scăpate.

— Cum asta, frate Căline ? — întrebă el. — Ce ai aflat ?

— Eri — începu Ion Călin — s'a sfârşit marele post turcesc, Postul Ramazanului. După datina păgânească, Postul Ramazanului trebuie să fie urmat de mari petreceri, cari se numesc *Bairam*. Când turcii sunt în Bairam, toată ziua pun cadânele să le dănţuiască, să le cânte muzica, mănâncă şi bea cafea. Vin nu, căci nu-i lasă Coranul.

Eu însă, făcând pe turcul, m-am împrietenit cu un eunuc şi acesta m'a rugat să fac rost de nişte vin pentru la noapte, căci noaptea nefiind supravegheaţi, vor să facă şi eunucii un chef mai ca lumea, mai ales că stăpânul lor nu este aici şi deci, sunt mai liberi.

Firește că n'am stat o clipă la îndoială să-i făgăduesc vinul, pe care dealtfel l-am şi arvunit.

Le-am cumpărat o damigeană de vreo douăzeci de ocale, să bea până nu vor mai putea.

— Intr'adevăr — zise Peneş — momentul pare să fie prielnic. Ar fi fost bine însă să ştiu, unde anume vor chefui eunucii ?

— Păi ştiu, frate Peneş ! — răspunse Ion Călin, vesel — odăile eunucilor sunt aşezate lipite de harem, în spre apus, aproape de stradă. In una din aceste odăi vor petrece nenorociţii[1]), cari altă plăcere n'au în lumea asta, decât să mănânce şi din când în când, să mai bea pe sub mână şi câte un păhărel de vin.

Peneş rămase puţin pe gânduri, apoi zise :

— Băieţi, prilejul este unic şi dacă-l pierdem, nu mai

---

1) Eunucii erau păzitorii haremurilor. Turcii însă, îi castrau, de mici copii, de teamă ca femeile din harem să nu-i înşele cu ei.

putem nădăjdui niciodată să le venim în ajutor sărmanelor noastre surori de acelaşi neam cu noi.

Acuma, iată care este planul meu:

Tu, Căline, te vei duce deseară cu vinul, acolo unde te-ai înţeles cu prietenul tău eunucul. Mai înainte de a-i da damigeana însă, vei amesteca în vin un praf, pe care ţi-l voi da eu. Nu putem şti, dacă eunucii vor bea cu nădejde din vin, pentru ca să se îmbete tun. Deaceea le vei amesteca în vin praful adormitor, în urma căruia păzitorii haremului nu ne vor mai sta în cale.

Acuma, partea cea mai grea este însă alta. Trebuie să te dai peste cap, ca eunucii să te primească să petreci şi tu cu ei. Va fi greu, îmi dau seama, fiindcă locuinţa eunucilor face parte din harem, ori, în harem n'are voie să intre niciun străin.

Ştim cu toţii însă, că adeseori eunucii le înlesnesc cadânelor câte o întâlnire cu vreun iubit, aşa că, sfinţenia haremului nu este tocmai atât de neprihănită.

— Nu-i dau vinul, dacă nu mă lasă ! — zise Ion Călin, cu hotărâre.

— Foarte bine, ameninţă-l că nu-i dai vinul ! — încuviinţă Peneş. — Cred că ameninţarea va prinde. Aşa dar, dacă isbuteşti să te faci tovarăşul lor de chef, vă aşezaţi pe băutură, tu însă să te faci doar că bei, căci dacă guşti din vin, adormi şi tu şi atunci n'am făcut nimic. Ii vei îndemna deci numai pe ei să bea şi când vor fi adormit toţi, iei dela brâul lui Eiub, mai marele lor...

— Dar tocmai cu Eiub m'am împrietenit ! — îi taie vorba flăcăul.

— Cu atât mai bine ! — urmă Cavalerul Nopţii. — Aşa dar, de îndată ce eunucii au adormit, te apropii de Eiub, care poartă la brâu toate cheile haremului şi'i le lei.

Având în vedere că în noaptea aceasta toţi turcii serbează Bairamul şi mai ales că nici Băutorul de Sânge nu este la Rusciuc, numărul sentinelelor va fi redus, paza mult mai slabă şi deci, nu ne va fi greu, mie şi celor-lalţi, să ne strecurăm în grădină şi să stăm la pândă, în jurul haremului

Tu, de îndată ce pui mâna pe chei, vi la fereastră, miorlăi de trei ori, una după alta, ca pisicile şi noi vom şti unde eşti. Când ne zăreşti apoi, învălui bine cheile într'o cârpă, sau în ceva gros, să nu facă sgomot şi le arunci jos

Cu ajutorul cheilor ne furişăm pe urmă în acea parte a haremului, unde sunt închise cadânele cari n'au cunoscut încă îmbrăţişările Băutorului de Sânge şi le eliberăm.

— Bravo, bravo, frate Peneş ! — strigară mai mulţi flăcăi. — Planul este minunat !

— Mă bucur de acuma, când mă gândesc ce ochi va face Mehemet Ali, când îşi va vedea haremul mai sărac cu şapte cadâne ! — exclamă Ion Călin, cel mai înflăcărat de această aventură, deoarece el fusese acela, care o făcuse cu putinţă.

Toată ziua acea trecu în pregătiri. Garderoba Cavalerilor Nopţii, care se îmbogăţea mereu, cu tot soiul de veşminte, fu răscolită, pentru a se scoate la iveală straie turceşti, deoarece în îmbrăcămintea lor obişnuită flăcăii n'ar fi putut trece pe străzile Rusciucului, fără să fie băgaţi în seamă.

In şalvarii turceşti însă, în brâul lat, care le înconjura mijlocul, în sânul cămăşilor brodate, fiecare voinic îşi ascunse câte două pumnale şi tot atâtea revolvere.

Sub seară apoi, Ion Călin porni la drum, spre Rusciuc. Se duse de-a dreptul la cârciumarul, la care arvunise vinul, dar cum era prea de vreme încă îşi mai pierdu vreun ceas, stând la taifas cu el. Pe urmă, cam pe la zece, vârî damigeana într'un sac, o luă la spinare şi se îndreptă spre strada pe care se găsea grădina palatului.

Fiind îmbrăcat în haine turceşti, nu putea risca să se arăte pe stradă cu o damigeană în mână, deoarece turcii habotnici ar fi fost în stare să-l ucidă, pentru această grea călcare a legilor Coranului.

Spre norocul lui însă, străzile erau pustii, deoarece aproape toţi turcii din oraş serbau Bairamul, aşa că, ajungând în dreptul unui anumit loc din apropierea parcului ce înconjura palatul comandantului cetăţii, păzit as-

tăzi mai puţin decât de obiceiu, putu să sară în grădină, împreună cu damigeana, fără să fie văzut de cineva. Ajuns în grădină, Ion Călin ascunse damigeana într'un tufiş şi se îndreptă pe furiş spre acea parte a haremului, unde se găseau locuinţele eunucilor.

Aici, se uită cercetător în jurul său şi după ce se încredinţă că nu era nimeni prin apropiere, începu să ţipe ca o cucuvaie, acesta fiind semnalul, prin care se înţelesese să-i dea de ştire lui Eiub, că a sosit.

Nu trecură nici cinci minute şi o uşă dosnică a haremului se deschise, lăsând să se vadă făptura umflată a mai marelui eunucilor, care apoi se îndreptă, rostogolindu-se ca un butoi, înspre locul de unde venise ţipătul de cucuvaie.

— Veli, tu eşti ? — întrebă eunucul, în şoaptă.

— Eu, Eiub, — răspunse Ion Călin, care se dăduse faţă de eunuc, drept Veli.

— Bine că ai venit, omule ! — zise eunucul — Prietenii începură să se neliniştească şi credeau că-mi bat joc de ei. Dar unde este vinul ?

— Vinul este în loc bun, la adăpost, ca să nu fie văzut de oricine, — răspunse falşul Veli — ascultă însă, Eiub... Ştii, astăzi este Bairam... aş vrea să beau şi eu un păhărel de vin...

— Dar cine te opreşte ? — făcu eunucul. — Cred că acolo de unde ai luat vinul pentru noi, mai este şi pentru tine ?

— Este, Eiub... dar vezi tu, ţi-am spus că sunt străin în oraş, afară de tine nu cunosc pe nimeni şi tocmai de Bairam să beau de unul singur ?

— E prost, e tare prost, Veli, fiindcă după cum ştii şi tu eu nu pot părăsi haremul. Altfel ţi-aş ţine tovărăşie cu dragă inimă.

— Că nu poţi pleca de aici, asta o ştiu şi nici nu m'am gândit să-ţi cer aşa ceva — fu răspunsul falşului Veli. — Credeam însă că acolo unde încap patru, mai este loc şi pentru al cincilea.

— Ce vrei să spui omule ? Nu cumva te gândeşti la

Cereţi mâine FASCICOLA No. 8 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.